

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.075/2020/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Bárdos Rita Cecília (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek a Lits Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző dr. Lits György ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen kinevezés módosítás jogellenessége iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. szeptember 18. napján kelt 51.M.1804/2017/29. sorszámú ítélete ellen az felperes 30. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.623 (tizenkétezer-hatszázhuszonhárom) forint + ÁFA perköltséget.

A le nem rótt 40.392 (negyvenezer-háromszázkilencvenkettő) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

- [1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 26.000 Ft + ÁFA ügyvédi munkadíjat, és megállapította, hogy a felmerült 30.300 Ft eljárási illetéket az állam viseli.
- [2] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte, azaz, hogy a bíróság kötelezze az alperest 504.900 Ft és ezen összeg után 2017. november 8-tól a kifizetésig számított kamatok megfizetésére.
- [3] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.
- [4] A fellebbezés nem alapos.
- [5] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást az ügy megítéléséhez szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetést vont le. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta, a másodfokú ítéletet a Pp. 254.§ (3) bekezdése szerint indokolta.
- [6] A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság:

- [7] A felperes az elsőfokú eljárásban utóbb nem tartotta fenn a keresetlevélben még hivatkozott azon érvelését, miszerint az ítéletet csak közös megegyezéssel lehet módosítani. Ezért a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta, hogy a közalkalmazottnak a jogszabály előírása alapján járó ítéletnyújtást a munkáltató a felperes részére a munkáltatói döntésen alapuló ítéletnyújtásból biztosíthatta-e. A másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével és a joggal való visszaéléssel összefüggő elsőfokú ítéleti indokolás felülbírálata képezte.
- [8] Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. §-a részletesen felsorolja azokat a tulajdonságokat, amelyek az általános köztapasztalat szerint az egyént egy sérülékeny társadalmi csoporthoz kapcsolják, mely tulajdonságok alapján hátrány érheti. A felsorolásból az „egyéb helyzet”, mint védett tulajdonságnak minősülő sajátosságok, élethelyzetek körét szűken kell értelmezni. A tág értelmezés a kedvező bizonyítási szabályok hatályának indokolatlan kiterjesztéséhez vezetne, így ellentétes lenne az Ebktv. céljával. Az „egyéb helyzetnek” két fő fogalmi kritériuma van: az tartozzon az egyén személyisége lényegi vonásához és az egyént egy sérülékeny társadalmi csoporthoz kapcsolja. Az „egyéb helyzet” fogalma dinamikusan változik, definíciós magját azonban az képezi, hogy a helyzet meglete tárgyilagosan igazolható, homogén csoportképzésre, általánosításra alkalmas és társadalmi előítéletekből táplálkozik. A diszkriminációval szembeni jogvédelem lényegét az „egyéb helyzet” esetében is az adja, hogy a védett tulajdonsággal rendelkező személy elsődlegesen nem saját magatartása, hanem egy adott csoporthoz tartozás miatt szenved hátrányt. A szűkítő értelmezés biztosítja, hogy az eljárás ne vezessen az egyenlő bánásmód követelményének megsértésének megállapításához olyan esetekben, amikor az emberi méltóság általános sérelméről, rendeltetés ellenes joggyakorlásról, vagy joggal való visszaéléssel szol a jogvita (Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület 288/2/2010 (IV.09.) TT számú állásfoglalása).
- [9] A felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében az Ebktv. szerinti hátrányos megkülönböztetésre, mivel a jogszabály alapján nem lehet védett tulajdonságnak tekinteni azt a tényt, hogy az alperessel perben állt. A felperes által hivatkozott körülmény ugyanis nem az ő személyisége lényegi vonásából fakad, nem alkalmas egy sérülékeny csoporthoz való tartozás megállapítására sem, hanem a peres eljárás megindítása az ő erre vonatkozó döntésére volt visszavezethető. Az a tény tehát, hogy a felperes perben állt a munkáltatójával sem a „véleménynyilvánítás”, sem pedig az „egyéb helyzet” keretein belül értelmezve nem minősül védett tulajdonságnak. Amennyiben a munkáltató a peres eljárásra tekintettel csorbítja a felperes jogszerű ítéletnyújtáshoz való jogát, úgy ez valóban lehet jogsértő, de ezt a körülményt nem az egyenlő bánásmód sérelme, hanem a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 7. §-ában tiltott joggal való visszaélés körében lehet vizsgálni.
- [10] Az Mt. 7. § (1) bekezdése alapján tilos a joggal való visszaélés. E törvény alkalmazásában joggal való visszaélés különösen, ha az mások jogos érdekeinek csorbítására, érdekérvényesítési lehetőségeinek korlátozására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul vagy ehhez vezet.
- [11] A felperes másodlagosan hivatkozott a joggal való visszaélés sérelmére, azonban ezen érvelése a bizonyítási kötelezettséget nem fordítja át. Az elsőfokú bíróság a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján tehát helyesen rögzítette ítéletében azt az eljárás során is hangsúlyozott tájékoztatást a bizonyítási teherre vonatkozóan, hogy a joggal való visszaélés körében a felperest terheli a bizonyítás. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a bizonyítás eredményének mérlegelése során tett azon megállapításával is, hogy a felperesi bizonyítás sikertelen maradt.
- [12] A perben a felperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a kinevezésmódosításának indoka az volt, hogy az alperessel perben állt, a munkáltató intézkedése visszaélésszerű volt. A felperes tehát alaptalanul hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy a munkáltató által megjelölt mulasztások, kötelezettségzegések nem valósultak meg vagy azokból nem következik okszerűen a munkáltatói

[13] A másodfokú bíróság a Pp. 24. § (1) bekezdése alapján 504.900 Ft-ban megállapított pertárgyértéket alapul véve a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a peresztest felperest a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerinti mértékű perköltség megfizetésére. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése szerint 40.392 Ft-ban megállapított fellebbezési illeték a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján a Magyar Állam terhén marad.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

kiadó